

En fast men öppen sanning

En sanning – ett svar.

Inkarnationen är Guds svar på människans sökande efter mening och mål, svaret på hennes frågor, lösningen av hennes problem och tillfredsställandet av hennes djupaste behov. Det kristna trosinnehållet såsom det uttrycks i trosbekännelserna, den apostoliska och trosbekännelsen från kyrkomötet i Konstantinopel 381, den som brukar kallas för den nicenska, formulerar på att adekvat sätt substansen i den kristna tron för alla i alla tider.

Det är teologen Folke Olofsson som beskriver det unika i den kristna tron, människans enda svar och räddning. (Olofsson, F. Credo-en personlig kristen tro. Del 1: Fadern 2015, s. 50).

Bo Giertz kommenterar Jesu ord - *Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig* så: Jesus svarar att det är han själv som är vägen. Han går till Fadern, och dit finns ingen väg utom Jesus. De orden säger vad som är själva kärnpunkten i den kristna tron. Evangeliet är inte bara ett budskap om att Gud älskar oss eller att det finns förlåtelse för allt. Det avgörande är att Jesus har gjort det möjligt för oss att komma hem till Gud. Vägen hem är ouplösligt förbunden med honom själv. Räddningen består i att tro på honom, komma till honom, följa honom, tillhöra honom. Han har inte givit oss en karta eller en vägbeskrivning att följa. I stället går han själv med oss. Och det går inte att komma fram till målet annat än i hans följe. (Giertz, B. Evangelium enligt Johannes, 1979, s.147).

I postmodernismens tidevarv anses det orimligt och rent ut falskt att gå ut med påståendet att det bara finns en sanning, ett svar på människans yttersta frågor. Här skall dock detta påstående göras, inte av skäl som har med stel bokstavstro att göra, utan av historiska skäl, något som har hänt och som hela kyrkan har varit enig om. Vitt skilda meningar får framföras, men ingenting av det huvudsakliga får ändras, för då är detta inte längre Guds svar på människans sökande efter mening och mål. Vad som kan ske är en vidgad syn från människans sida vad gäller skapelsen. Kanske kan man säga en ökad storhet och förundran.

Tro eller vetenskap.

Många människor ser tro och vetenskap som två olika synsätt eller världar. Det har förstärkts i och med att vetenskapen i ökande omfattning har vunnit oanade insikter om världen och människan i stort och smått. Allt fler väljer och nöjer sig med ett vetenskapligt synsätt på tillvaron, inte sällan i kombination med religiösa alternativ som astrologi och reinkarnation. Man kunde vänta sig att kyrkan (svenska kyrkan) i detta läge kunde ge sitt svar och vara villig till debatt, men detta har nästan helt uteblivit. Anledningen är förmodligen att kyrkan har den uppfattningen att tro är något i sig och tillräckligt varför vetenskapen inte utgör något hot, den är helt enkelt ett annat område. Andra samfund och grupper i vårt land ställer sig fientliga mot naturvetenskap utifrån *bibeltrohet* och det som man upplever inte överensstämmer med Bibelns ord avvisas som osant eller tillhöra ett annat område.

Himmelens och jordens skapare.

Astronomi och biologi kallas de stora ämnen vars företrädare efter bästa förmåga undersöker vad som finns *där uppe* och *här nere*. Vårt livsrum, Guds skapelse, väcker vår förundran och är så stort att vi inte kan ta till oss det, än mindre begripa det. Det gäller även världen i smått med atomer och partiklar. Finns det för övrigt någon kristen som vågar påstå att han/hon vet hur Gud har skapat allt? Att, ja (genom sitt ord), men inte hur. Insikterna om universum bör vi dock ta emot och inte avvisa som onödiga för tron eller motsägande. Kunskap gör att vi inte kan avvisas som okunniga, vi kan ta del av oerhörda insikter och vi kan också visa på hur lite vi vet trots vetenskapens stora framsteg, vilket naturvetare av klass själva är väl medvetna om. Skapelsen är ett mysterium som inte helt kan avslöjas. Det ger oss dock inga svar på våra frågor om meningen och målet för vårt liv. Då återstår bara tron som svar. Materialisterna har rätt när de säger att vi bara har denna enda fysiska värld (det

finns ingen i reserv om vi skulle förstöra den vilket vi är på väg att göra). Inte sällan tar de den och dess väl på stort allvar. Alla borde vi lära oss mer om och att ta väl hand om denna Guds skapade värld. Den har både gott och ont efter syndens ankomst, svårt och förunderligt. En annan värld, hel och helig, finns på ett annorlunda vis och skänks oss endast genom tron på Kristus och i hans efterföljd. Den är inte beroende av vad vi vill tro eller inte tro, kan inte ens anas av monisten, den är inte av denna världen.

Konflikten mellan religion vetenskap har blivit påtaglig när det gäller biologin om livets utveckling på jorden, evolutionen, kanske främst vad gäller människan. Någon har sagt att det är svårt att tro att Gud skulle ha använt en så brutal metod när han skapade livet på jorden. Fyra miljarder år av utveckling från den första formen av liv. Guds kvarnar mal sannerligen långsamt. Livets skörhet, på väg att helt dö ut men med en mirakulös fortsättning. Sen vet vi förstås inte var det första livet kom ifrån, inte heller vem eller vad som satte i gång evolutionen. Fast att man påstår att livet slumpmässigt kunde ha gått i helt andra banor, så finns vi människor här. Med början som en teori om livets utveckling på jorden har denna efter en ganska lång tid visat sig vara tillförlitlig i stort. Den beskriver ett storslaget skådespel, på gott och ont, utvecklandet eller skapandet av mängder av arter och former, med stor komplexitet alltifrån den första cellen. Vi måste läsa och studera evolutionen baklänges fast den sker framåt vilket gör det svårt att förstå övergångsformer. Det är mycket i skeendet som är svårt för oss att förstå, det som verkar grymt och utan mening. Särskilt svårt att ta emot är att människan är en del i denna evolution som allt annat liv och nära besläktad med flera liknande homininer som vi och med apor, ja vi hör ihop med allt annat liv. Vi som själva är en del av livet, hur skall vi kunna begripa Guds skapelse av natur och liv? Så sakta blir evolutionens förlopp och mekanismer undersökta och avslöjade för oss och detta måste vi följa med i och ta del av hur svårt det än kan vara ibland. Att bara stöta bort all sådan vetskap och se det som något fientligt mot tron leder bara till självtillräcklig instängdhet. I varje fall så leder ökad kunskap och mottaglighet till att möten med *vetenskapstroende* kan komma till stånd med möjlighet till vittnesbörd om trons sanning och svar. Mission är ju kyrkans huvuduppgift. Att kyrkan är sig själv nog och vårdar sig om sitt eget område är illa nog. Värre är att denna kyrka inte har ett utan flera svar, för vad är då sanning. Sanningen är inte heller förknippad med ett ängsligt fasthållande vid krampaktig bibeltro så att den stämmer med den egna uppfattningen om hur det måste förhålla sig.

J.F.